

Pikku, pikku enkeli
hetkeksi luoksemme lenteli.
Nauravin silmin ystävämme
onnella täytti sydämemme.
Luojamme kutsui enkelin
jäljelle jättäen
suunnattoman ikävän.

Enhän surua toivo,
en kyyneleitä
nyt vain aika on
käydä näitä teitä.
Ja kun suru on käyty
lävitse ihan,
jää kaunis muisto
keskelle elämän pihan.

Askel pieni arasti arkulle käy.
Missä on isä ei isää ny,
onko hän pitkään poissa
vai käymässä vain,
sitä sydän pieni ei ymmärrä lain.
Kiitos isä rakkaudestasi ja
huolenpidostasi.

Kaikk' on niin hiljaa
mun ympärilläin
ja kaikk' on niin hellää ja hyvää.
Kukat suuret aukeevat sydämessäin
ja tuoksuvat rauhaa syvää.

Me yhdessä elomme taivalta
jo nuoresta asti teimme.
Halki elämän aallokon
yhteistä purttamme veimme.
Nyt Luojan tahdosta enää ei
sinun tarvitse tehdä matkaa
- minä murtuvin sydämin yritän
nyt matkaa yksin jatkaa.

Ei syvemmin suru voi koskettaa,
kun käsi rakkaimman kädestä raukeaa.
Syki ei sydän lämpöinen,
on poissa rakas, läheinen.
Yhteismatkamme, matkoista parhain,
katkesi talveen, kesken ja varhain.
Ei koskaan syvemmin kiittää vois,
ei kaivata, jos joku lähtee pois,
eikä siunata ketään hellemin kuin Sinua,
Sinua rakkahin.

Nyt olen vapaa ja mukana tuulen
saan kulkea rajoilla ajattomuuden.

Olen kimallus tähden,
olen pilven lento.

Olen kasteisen aamun pisara hento.
En ole poissa, vaan luoksenne saavun
mukana jokaisen nousevan aamun.
Ja jokaisen tummuvan illan myötä
toivotan teille hyvää yötä

Vain näin ajatelkaa
olen muuttanut leutoon kevääseen,
silti teidän olen.”
Te myös lähelläin käyttte edelleen.
Tallettakaa menneen parhaat muistot,
unohtua muiden antakaa.
Kuin ennen voimissain
te minut muistakaa.
Viimein sinne, missä teitä ootan,
kevein askelin te sinne saapukaa.

Tähti on totta
ja enkelit ja ihmeellinen ilo.
Tulkaa! Yön keskellä
odottaa Jumalan juhla.

Rakastetun muisto on
kuin kevätaamun aurinko.
Se lämmittää murheenkin aikana.

Herra opeta meitä tahtoosi tyytymään,
silloinkin kun se kipeimmin koskee.

Hiljeni askel, sydän uupui.
Herramme näki ja luokseen kutsui.

Herra, kädelläsi uneen painan pään,
kutsut ystäväsi lepäämään.
Käsi minut kantaa
uuteen elämään,
ikirauhan antaa, valoon jään.

Kun aamu saapui
niin matka päättyi
ja uneen uuvutti väsyneen
Ei tunnu tuska
ei vaiva mainen
on rauha sydämessä
nukkuneen.

Kun kuuntelemme tuulen huminaa,
on kun ystävämme saapuisi kertomaan.
Mulla koti on uusi, ja kaikki hyvin,
miksi kuljette silmin kyyneltyvin.

Oli sulla sydän niin lämmin ja hellä,
oli siellä paikka meillä jokaisella.
Mitään et pyytänyt, kaikkiesi annoit
meitä muistit ja huolta kannoit.
Muisto kaunis voimaa antaa.
Surun raskaan hiljaa kantaa.

Olit puoliso jaloin ja parhain
minkä ihminen matkalleen saa,
kyynelhelmiin vaihtui liian varhain
mikä kalleinta ois omistaa.

Ei kuollut,
hän lähti vaan
jättäen meidät aavistamaan,
kuinka kauniit on rannat
sen toisen maan.
On vain hiljaisuus
ja tunne sanaton,
mutta tiedämme,
nyt sinun hyvä olla on.

Ihanaa aikaa sain kanssasi elää,
en päivääkään siitä antaisi pois,
nyt rakkaani tuskitta taivaassa lepää,
en pois sua vieläkään antanut ois.

Ei kauniimmin täältä lähteä vois
kuin unessa hiljaa nukkua pois.
Muistosi rakkaana säilyttää saamme
nyt surun ja murheen yhdessä jaamme.

Kutsu tää ei tullut tietämättä.
Ovi rauhaan oli raollaan,
vaan arvaamaton oli päivän hetki,
kun lähdit luotamme kokonaan.

&

Vaan ylitse kaikkien kyynelten
tuhat muistoa meitä nyt lohduttaa.
Ne tallessa päivien menneiden –
tuhat muistoa – kultraakin kalliimpaa.

Oli päivä kaunis syksyinen
tuli luoksesi rauha ikuinen.
Ei täältä kauniimmin lähteä vois,
kuin unessa nukkua hiljaa pois.

Siellä kukkia täynnä on maa,
sydän uupunut levätä saa,
kevyt kulkea on,
ei ahdistaa siellä,
ei tuskaa tunneta taivaan tiellä.

Vaikene sydän, kuuntele hiljaa
on kuolema niittänyt kalleinta viljaa.

Kauniina nauhana vuosien päivät
helmenä jokainen muistoksi jäivät.

Elämän päivien ketju on kallis,
helmist' ei yhdenkään kadota sallis.

Väsytys tuli hiipien hiljaa,
vei voimat ja unen antoi.

Se taittoi sukumme vanhinta viljaa,
pois mummomme ikuiseen rauhaan kantoi.

Pyhä, kallis on lahja kiintyä niin
kuin kiinnymme täällä rakkaimpiin,
pyhä liiaksi, jotta sen pitää vois
ja tuskatta kerran antaa pois.

Me tiedämme, sinun on parempi näin,
murheet poissa on, tuska takanapäin.
Suo anteeksi suru ja kyynelleet nää,
ne rakkautta on ja ikävää.

Nuku vaan, hiljaisesti
kehtolaulu sulle soi.

Nuku, unen kultakehto
hellästi sua tuudittaa.

Vaikka mainen murheenlehto
kyynelin vain vaikertaa.

Mitä pelkoa kuolemasta?

Sinä tulethan takaisin.

Tulet suvien angervoina,
kuun hohtona syksyöin,
kevättrantojen kulleroina
ja talvien huurrevöin.

Olet pisara kaikesta siitä,
mikä on ja tänne jää.

Uupunut matkaaja
rannalla himmeän maan,
astui aurinkolaivaan
suureen, valkeaan.
Murheell' ei saa muistoasi
viettää.

Rakas, tule kaukaisten
tähtien takaa,
kun kaipuuni kutsuu Sua.
On ilta niin vaiti ja vakaa,
niin raskas suruni mun.
Iät armas Sun lähtöäs itken,
tule purppurapilviä pitkin
kun kaipuuni kutsuu Sua.

Sinä erkanit luotamme pois,
kuin tyhjyyttä talvinen päivä ois.
Ei korvaa muistot sun rakkautta,
ei polttavat kyyneleet kaipausta.
Joka hetkistä menneistä kiittäen
sua muistamme äitimme rakkahin.

Pois aurinko painui, lankesi ilta,
jäi taivahan rannalle säihkyvä silta,
mut kaukaa korven tummuvan yöstä,
soi laulu ihmisen työstä.
(Eino Leino)

Valkenee polku niin ihmeellinen
loisteessa Kristuksen kirkkauden,
hävenee taistelu maallinen kun
rauhaasi valtavaan käyn vaipuen.
Mun murheeni, tuskani,
pois katoaa, kun rintaasi vasten
vain levätä saan.
(Rebekka Jylhä)

Pitkä on päivien retki
illan himmeyteen.
Yksi on autuas hetki
kivusta uupuneen:
nukkua siintoon illan
(Saija Harmaja)

Meren verkkaan soidessa
sieluni ylittää ulappaa
pimeässä yössä
kuin lintu yli kiven
ja syvän veden
saaresta saareen.
(Niilo Rauhala)

Niin rajalla häilyvällä
olen viipynyt kuunnellen
sydän – löytänyt tähdellä tällä
vain kivun ja kauneuden –
Oon hitaasti tajuamassa
sitä hurmaa mahtavaa,
miten uudessa maailmassa
tämä tuska raukeaa
(Saija Harmaja)

Kuin suru häipyy,
muistot rakkaat tulee.

Oi Taivaan Isä rakkahin
lepo lempeä hänelle anna,
käsivarsin hellin ja turvallisin
ikirauhaan luoksesi kannan.

On poissa kerran katoavainen maja
ja poissa ajan tummuus, ajan raja
ja tomun tahrat, painot raskaan maan.

&

On mulla siivet hohtavammat unta
ja pehmoiset ja valkeammat lunta
ja kyllin vahvat mua kantamaan.

&

En enää muista huokausten syitä
en tuskiani maassa itketytä
en ahdistusta, kaipaustakaan.

Oli sielus suven taikaa,
toivoa tulvillaan.
Vaan todeksi tuota aikaa
ei sulle suotukaan.
Kovin lyhyt elon retki
sinulle määrättiin,
niin pian koitti hetki
sanoa näkemiin.
(Viljo Kojo)

Päämme nyt painuu, sydän on hiljaa,
me nöyryimme edessä Jumalan.
Hän on noutanut äidin, mi maahan vaipui,
on auttanut häntä, ken matkalle uupui.
Me siunaamme matkasi viimeisen,
tuomme kukkaset kummulles kiittäen.
Äiti on poissa luotamme,
mutta ei koskaan sydämistämme.
Meitä äiti rakkain vartoo siellä.

Aamu jo alkoi sarastaa.
Kutsui taival vaeltajaa.
Silmissään unen tähti
toiviotielleen hän lähti.
(Kaarlo Sarkia: Vaeltaja)

Niin taivas vartoo
odottavin tähdin
ma sinne palaan
josta kerran lähdin.
Tummasta päivästä
yöhön valkeaan
maan tomust' ylhään
suureen Jumalaan.
(L. Onerva)

Suruni on yhtä syvä
kuin yhteinen elämämme,
rakkautemme voimakas.

Ehti iltaan elonpäivät,
tuli rauha sydämeen.
Taivaan Isä otti vastaan
matkalaisen väsyneen.

Näämme tutun maiseman,
vain sinun puuttuvan
ja tunnemme uudelleen
vain surun kasvaneen.
Vaikka menit meiltä pois,
vaikka silmät ei sinua nää,
kuvas kallis, muistos meillä
mieliimme aina jää.

Ei päivää tiedä,
ei hetkeä kukaan,
milloin on mentävä
noutajan mukaan.

Äidit vain
nuo toivossa väkevät
Jumalan näkevät.
Heille on annettu voima ja valta
kohota unessa pilvien alta
ja katsella korkeammalta.

Murtui elon siteet,
kaikki häviää.
Muiston kauniit kiteet
vain pysyviksi jää.

Ei pääty elämä kuolemaan,
vaan vaihtuu uuteen, parempaan.

Sinun paikkasi
tyhjää tyhjempi on
ja surumme suuri, loppumaton.
Liian aikaisin lähdit
luotamme pois,
emme sinua vielä antaneet ois.

Jäi ahkera työsi
muistoksi meille,
hyvän sydämes ohjeet
elämän teille.
Sinä aina muistit ja
huolta kannoit,
et paljon pyytänyt,
kaikkesi annoit.

Taivaan linnut, ja tuulet maan,
seurakseni sinne saan,
kulkuni on vaivatonta,
vaikka kuljen virstaa monta,
kipua mä tunne en,
hiljaisuutta kuuntelen.

Ei auttanut apu ihmisten
ei rakkaus, rukous läheisten.
Olit toivossa päästä viel'
kotiin kerran
mut' matkasi johti luo
taivahan Herran.

Oli elämäsi loputon työ
oli sitten päivä tai yö.
Vaik' kuinkakin levon
sulle sois, ei vielä me
annettu ois, Sinua
luotamme pois.

Niin kuin muuttolintusen tie,
kotoa kauas matka vie.
Kuin unelma kiitävi elämä pois.
Kirkkaus rantahan kodista maan.

On kiitoksen aika – on kullassa tähkien päät.
Sinä uskoen rakastit. Nyt rakkauden syliin jäät.

Mä elän laupeudesta
ja armon antimista
en ansainnut mä autuutta
se tuotiin taivahista.
Tää lohdutus on ainoa
mä elän laupeudesta.

Ei mikään voi kuolla,
ei kukat, ei tuuli,
ei rakkaus kuolla voi.
Ohi polku vain kulkee
ja kukat jää taakse
ja muualla tuuli soi.
Sydän , joka pelkää särkymistä,
ei opi lentämään.

Sä kuljit aina auttaen ja
oman taakan unohtaen.
Vaikka elämän tahtoa ollut ois
sen vaikea sairaus uuvutti pois.

Päivä kun nousee, niin sammuvi tähti.
Ei se iäks' sammu, ken elämästä lähti.
Nuku tähti helmassa päivän.
(Eino Leino)

Ei, kuolema ei ole vihollinen
vaan hyvä ystävä
ja monen suurin onni.
Miksi pelkäisimme kuolemaa.
Kaikki kuolevainen on
katoavaisuutta
mutta henki elää eikä koskaan häviä.
(Axel Fredenholm)

” Tosin loppuvat kerran askelet vaeltajilta,
kukin vuorostaan on nukkuva syliin maan.
Vaan katso: kaikki he kuitenkin mukana ovat,
nekin, joiden tomu on uupunut vaeltamaan.”
(Uno Kailas: Karavaani)

Enhän surua toivo,
en kyyneleitä
nyt vain aika on
käydä näitä teitä.
Ja kun suru on käyty
jää kaunis muisto
keskelle elämän pihan.
(E.S.)

Hiljaa, hiljaa voimat uupui
lähdön hetki läheni
väistyi vaivat, tuli rauha
uni kaunis ikuinen.

Helmasta meren, yön ja myrskyjen
kohoaa kerran kirkastettu ranta.
Vaan hengetönnä vaipuu lintunen,
kun siipeen koskettaa jo kultasanta.
Suo, että sydän kätees putoaa,
elämän uuden, siivet kirkkaat saa!
(Mirjami Lähteenkorva: Lintu)

Niin kaunis on sarkani, viljani kypsyvän näen.
On Jumala siunannut kasvun, on siunannut
käden ja väen. Hän Taivaan Isä.
Joka vaiheessa käsillä kantoi.
Hän korjuun ajalle kauneimman hetkensä antoi.

”Jos ruusut verhoavat sydämessäsi
muutut itsekkin ruusuksi.
Jos satakielet laulavat sielussasi
olet itsekkin satakieli.”